

SLOBODAN PAD

Nenad Mitrović

SLOBODAN PAD

Robert Swift, docent na MUPN-u¹ - odsek za egzobiologiju, već duže vreme je gajio tu sumnju da su narednik Kilmister i njegova banda skakača ljudi kao federi. Sad je u to bio siguran. Gledao ih je kako navlače termalna odela na svoje istetovirane telesine i pritom se šegače kao gomila tinejdžera u Luna parku. Dečijom nabrajalicom određivali su redosled skokova. Za njih je sve to bila jedna velika zabava.

Buka u letelici bila je gotovo neizdrživa. Od turbulencija bi neko od njih povremeno udario o zidove. Roberta je noga pekla gadno; tendonitis koji je zaradio od početka obuke samo se pojačavao.

„Hej, opusti se“, narednik mu je prišao i uhvatio ga za nadlakticu. „Hemija neće raditi ako se boriš protiv toga. Adrenalin ubija troksopalin“, izrecitovao im je njihovu omiljenu rimu.

Ah, da. Tu je i pitanje hemije, podsetio se Robert. Pre samog skoka morali su uzeti sijaset pojačavača, osnaživača, spuštača i srčanih korektora koji su

¹ MUPN - Marsovski univerzitet prirodnih nauka, veoma cenjen među naseljenim svetovima Mlečnog puta

pripremali organizam za traumu petnaestominutne borbe protiv elementarnih sila Trappista-1E². Nešto od droge primalo se intravenozno. Robert nije voleo iglu.

„Proverite spojeve termo odela!“, povikao je narednik kako bi nadjačao buku koja je nastajala trenjem oplata *Avanturiste* o retke slojeve gornje magnetosfere olujne planete pod njima. Termo odela imala su krilca i široke trake otpornog materijala čitavom dužinom bokova od ruku do nogu, i u njima su ljudi izgledali kao leteći veverci. „Stavite maske i podesite regulatore na boce sa kiseonikom! Za par minuta završavamo proceduru klimatizacije“, izreče ovaj i namignu prestravljenom egzobiologu.

„Zajednički kanal br. 5?“, upitao je Džounsi, njihov oficir za vezu.

Narednik klimnu glavom. „Međutim...“, nastavio je sa podignutim prstom, što natera momke da učute i obrate pažnju, „ukoliko magnetno polje kučke koju pokušavamo da zajašemo ometa kratkotalasnu transmisiju čak i na ovim visinama, moraćemo komunicirati prstima i rukama. Zato vodite računa o vizuelnom kontaktu!“

„Kao u stara dobra vremena!“, povikao je Leni Di, jedan od starijih skakača iz specijalnih odreda kosmičkih snaga KNP-a³.

² TRAPPIST-1e, takođe označen kao „2MASS J23062928-0502285 e“, je stenovita egzoplaneta veličine slične Zemljinoj, koja kruži unutar naseljive zone oko ultrahladne patuljaste zvezde TRAPPIST-1, koja se nalazi na udaljenosti od 40,7 svetlosnih godina (12,38 parseka) od Sunca. Jedna od (sada već brojnih otkrivenih) zemljolikih planeta, koji nudi gotovo savršene uslove za život.

³ KNP - Konfederacija naseljenih planeta Mlečnog puta

Robert baci pogled vani kroz zamagljeno prozorče. Nije se mogao videti ni prst pred okom. *Kako ćemo, dođavola, održati vizuelni kontakt u ovim gustim oblačnim masama?!*, pomislio je uznemireno.

„Naredniče...“, mladi Swift na staklenim nogama priđe do korpulentnog oficira koji je proveravao padobrane. „ja... mislim da ovo ne mogu.“

Ovaj se jedva naterao da ga pogleda. „Naravno da možeš. Nemoj sad da se brukaš.“

„Ne, stvarno, ja...“

Kilmister ga teškom rukom potapša po obrazu. „Sećaš se šta smo pričali? Jedina druga opcija bila je da te stavimo u kapsulu, sačekamo da tresneš o površinu a zatim te tražimo po ko zna kakvom tlu, miljama i miljama unaokolo. Barem ono što bi ostalo od tebe. Statistika kaže da se dvadeset posto tovara raspukne pri sletanju. Da li to želiš? Da se raspukneš kao lubenica?“

„Ne! Ali ovo zaista ne mogu da izvedem! Moraćete me ostaviti u letelici. Ona će me vratiti na Siru Gamadi. Objasniću komandi, razumeće.“

Narednik uzdahnu kao da je prinuđen na razgovor sa jogunastim detetom. Taman je hteo da mu uputi još koju reč ohrabrenja kada neko od prisutnih zaurla: „Još deset do skakanja! Idemo momci!“

„Još deset minuta?“, upitao je Robert podjednako glasno. Glas mu je zapištao očajem.

Ostali se grleno nasmijaše. Neko je počeo da odbrojava. „Deset, devet, osam...“

„Maske na lice!“

„Ne želim da skočim! Ne želim da idem! Ja sam ovde slobodnom voljom! Ne možete me naterati!“

Neki od njih vrištali su od smeha na Robertovu tiradu.

„Slušaj klinac, ne postoji nešto kao slobodna volja. Ne u službi. U mom si timu. I ima da skočiš, ne zvao se ja Frederik Kilmister!“

„...pet, četiri, tri...“

„Neee! Pustite me!“ Teška oprema na leđima sprečavala ga je da napravi veće korake. Nečije snažne ruke ščepaše ga za ramena. Unesrećeni docent shvati da je u propisanom redu za iskakanje, štaviše da je peti u koloni!

Robert Swift proživljavao je poslednje trenutke košmara koji ga je proganjao još otkako ga je komanda svemirske agencije izabrala za člana spasilačkog tima čiji je zadatak da istraži čudna dešavanja na planeti Trappist-1E, u sazvežđu Vodolije, 40-ak svetlosnih godina daleko od Sunčevog sistema. On nije bio kosmonaut. Štaviše, čitav život pre toga patio je od straha od visine. Jedino približno iskustvo boravka u svemiru do tada

bilo je kad je sa ocem posetio Lift. Nisu stigli ni trećinu puta do svemirske stanice "Nada" kada ga je spopala panika a on zavrištao kao da ga kolju. Otac je morao posramljeno da ih vrati na tlo, u podnožje Lifta na Pavonis Monsu.

„... dva... jedan... zastor otvoren!“

Hladna vazдушna strujanja razređene sfere Trappista zanjiháše ih kao trske na vetru.

„Idemo! Prva trojica! Garinjo! Sapotnik! Leni Di!“

Nakon svakog prozvanog imena narednik bi načinio desetak sekundi pauze kako bi skakaču omogućio dovoljnu prednost u letu.

Neko namače masku na Robijevo lice. Ovaj istog časa poče da se guši! "Maska" je zapravo bio superčvrsti vizir od kvarca i poliuretana u kućištu od titanijuma. U sebi je sadržao vod za kiseonik i nanotronski prikaz koji je avetinjski sijao sa unutrašnje strane kacige.

„Sledeći! Ono Takada, ti si na redu!“

Specijalac orijentalnog porekla i oštrog pogleda prođe pored Roberta Svifta i zakači ga ramenom.

„Uključi lokator! Naći ćemo se na odabranom mestu randevua!“

Takada klimnu glavom i nestade kroz otvor u ambis.

„Roberte! Ti skačeš! Hajde momče!“

„Neeeeee! Moolim vas! Moololim vas....“, uplašeni docent uhvatio se grozničavo za rukohvate otvora za skakače i nije ih puštao ni za živu glavu. Sam pogled na otvorena nebesa izazivao mu je vrtoglavicu. Noge su mu se pretvorile u pihtijastu masu. Osećao je kako će ga ranac oboriti na pod.

„Nemoj da praviš budalu od sebe“, šaputao mu je narednik direktno u kom. „Sećaš se nesrećnog Timija?“

Robert se sećao. Timi, Timoti Parsons, bio je legenda u specijalnoj jedinici mornarice KNP-a. Imao je preko hiljadu potvrđenih skokova, više i od Kilmistera. Skakao je na zaleđena jezera Titana i Reje, Cererine kratere pune krijumčarene robe, baš kao i na novootkrivene zemljolike planete u sazvežđu Sirijus, od koje su mnoge bile legla aktivnih vulkana. Svi su se slagali da je vremešni Timoti Parsons najhrabiji čovek kojeg znaju. Svakako se nije bojao skakanja. Ipak, Timi je imao jedan psihički problem. U trenutku kada bi se našao na izlazu iz letelice, na samoj skočnoj liniji, doživeo bi parališući strah. Otkaz komandi. **Svaki put.** Čak ni tablete nisu pomagale. Narednik bi morao da ga udara po ruci kako bi ovaj pustio hvat. Neretko su udarci bili tako jaki da su mu lomili ručni zglob. Ipak, Timi je skakao. Droge bi uradile svoje, strah bi ga pustio istog trena kada uskoči u bezdan, a on bi povređenu ruku lećio sledećih meseci. I tako do narednog skoka. Sve do poslednjeg

skoka, čuvenog desanta na snage OFSP-a⁴ na Ganimedu, kada mu se zglob desne ruke pri doskoku razlomio na hiljadu komadića usled zamora materijala. Od tada Timoti Parsons služi kao redovni predavač na ASP-ovoj⁵ Akademiji za eksterzante, na Mesecu.

Robert Swift vrteo je glavom u agoniji. „Nee puštam! Možete mi slomiti ruku, ili obe, baš me briga! Ja ne idem tamo dole!“

„Dobro. Dobro“, narednik se udalji od njega i podiže ruke u predaji. „Nećemo te siliti. Skloni se sa izlaza da ostali mogu skočiti. Hajde.“

Mladi naučnik shvatio je da je naseo na prevaru delić sekunde nakon što je pustio hvat. Neko ga je divljački šutnuo u leđa; osetio je kako mu se pomeraju tri pršljena. Njegovo telo izgubilo je težinu, a ispred vizira plesale su mu ošamućujuće slike zavrtelog horizonta čudnog i negostoljubivog Trappista.

Bio je u vazduhu, na 120 kilometara od površine tla, u slobodnom padu!

* * *

⁴ Oslobodilački front spoljnih planeta – politički i oružani pokret sa ciljem da planete van Sunčevog sistema dobiju što veću nezavisnost od starih naseljenih svetova.

⁵ ASP – agencija za svemirska putovanja, vrhovno regulaciono telo, transporta kompanija i jak politički igrač na kompleksnoj tabli KNP-a

Trebalo mu je desetak sekundi da dođe k sebi i primiri bilo barem toliko da predupredi srčani udar u vazduhu. Oko njega je sve hučalo, vetar ga je šibao po telu kao desetak kožnih kaiševa uparenih zajedno. Oči je držao čvrsto zatvorene. Morao je da se bori protiv slika koje su mu saletale um, slika te džinovske planete koja ga je zvala u grubi zagrljaj. Arhetip nesvesnog, teror ugrađen u same osnove majmunolike rase kojoj je pripadao, taj dečiji košmar da propadaš, zapravo da propadaš sve brže i brže, bez ikakvog oslonca i nade...

Ne, ne razmišljaj sada o tome! Daleko je tlo. Ta činjenica međutim nije ga umirila. *Daleko, visoko, slobodno...* nisu bile reči koje su pomagale.

Diši. Diši. Uspostavi ritam.

Detalji obuke polako su mu dolazili k svesti, nakon početnog saznanja da po nespretnom ispadanju iz *Avanturiste* smrt nije došla po njega. Još uvek ne.

Prvo pravilo, nađi svoje mesto u formaciji, začuo je glas Kilimistera u svojoj glavi. Zvuk je za divno čudo delovao utešujuće, komad nečeg poznatog (iako krajnje iritantnog!) u toj silesiji uznemirujućih, novih utisaka.

Naći svoje mesto u formaciji. Ok... ali to znači da moram otvoriti oči!, shvatio je Swift, dok novi talas panike kao vrh pene moćnog talasa prohuja njegovim telom, od pojasa nagore.

Gvirnuo je tek toliko da sebi dokaže kako mu kapci nisu zalepljeni za očno dno. Blještavilo ga preplavi, udari u mozak poput malja.

Jebem ti, jebem ti, jebem ti... Diši, diši, diši... Podozrevao je da će ovu mantru morati da ponavlja još mnooogo puta.

„Klinac, da li jebeno ulaziš u formaciju? Dokle više da te čekamo?“, začuo je. Ostali su se smejujili. Robert shvati da to nije glas podsvesti koji mu je recitovao pravila skakanja već narednik Kilmister lično, preko ugrađenog kom uređaja.

„U redu. Komunikacije rade“. izgovorio je što je moguće mirnijim glasom.

„Ooopa, klinac je živ“, neko je prokomentarisao na šta se ostali nasmejaše glasnije.

„Rade, ali ne znamo dokle će. Budite u pripravnosti!“, izrekao je narednik. Robert je mogao da ga zamisli, negde gore na nebu, iza njegovih leđa, neustrašivo jaše na vetru. Narednik Kilmister bio je poslednji u koloni kako bi mogao da uskladi i nadzire čitavu grupu.

Kako to je to kazao, kom uređaj zašušti. Par sekundi nisu mogli da čuju jedni druge.

„Kššš... Naredniče javljaju se smetnje“, izveštavao je Džounsi. Džounsi je bio narednikov zamenik. U slučaju kakvog nesrećnog slučaja on će preuzeti komandu.

„U redu. Održavajte u vidnom polju barem dvojicu skakača ispod sebe.“

„Jasno naredniče!“

Mladi egzobiolog dozvoli sebi tada da osmotri planetu kojoj se približavao vrtoglavom brzinom. Još uvek je malo toga mogao da vidi od tla. Trappist-1E bio je u većitom obmotaju vetrovitih i magnetnih oluja. Ništa nije prodiralo kroz taj omotač. Tek povremeno bi oko moglo da uhvati prikaz tamnije površine kroz neki od procepa u oblacima. Trappit je delovao mračnije od Zemlje, zlokobnije. Kroz zahuktale mase bljesnule bi povremeno trake ljubičastog ili tirkiznog svetla. Delovale su zastrašujuće. Skakači još uvek nisu stigli do gušćeg sloja.

Robert tek tada shvati da se kreće prevelikom brzinom, te da se i dalje udaljava ulevo od drugih skakača. Telo mu se u vazduhu spontano, usled straha, grčilo u položaj fetusa. Nije stvarao dovoljnu površinu da jedri po strujama vazduha kao ostali. Polako je raširio ruke... zatim i noge.

Osetio je svakim kilogramom svoga tela kako usporava i hvata novi pravac. Kao da ga je džinovska ruka udarila pravo u grudi.

„Ulazim u formaciju“, reče ponosno.

„I dalje ti je loš azimut!“, povikao je narednik. „Jebote, koristi prikaz i prati instrukcije!“

„Prikaz?! Koji pr... Oh, da“, setio se. Kacige su imale ugrađeni sferni prikaz površine planete na koju su skakali, u krugu od dvesta kilometara. Svaki od skakača bio je predstavljen bojom, brzinom propadanja i trenutnom visinom. Odstupao je od projektovane putanje propadanja znatno više od ostalih. Kompjuter je nudio korekcije.

„Dečko, podseti nas opet zašto si ti ovde?“, neko ga je provocirao.

„Hej, budite dobri“, korio ih je narednik.

Da, zaista, zašto sam ja ovde?, upitao se gorko. Svi znamo da je to greška.

Pitanje je samo kolika će cena biti za nju, grešku?

„Spektrometrija i isparenja organskih materija ukazuju da na planeti postoji život. Zanimljivo za sada poludela buncanja zapovednika semenog broda Radžune Ir, kapetana Takešija. Komanda opravdano sumnja da na površini ima tragova vanzemaljskog života. Neka vrsta primitivnih organizama nalik zemaljskim crvima. Ostaju beživotni u hladnim uslovima. Aktiviraju se na toplotu. Osim toga, u atmosferi planete otkriveni su tragovi letećih stvorenja. Tragovi su veliki, što znači da i ta biča koja su ih ostavila moraju biti“, objasnio im je. Sve te informacije preneo mu je zalizani zamenik rukovodioca Džonstona nakon završetka transmisije sa Radžune Ir.

„Crvi? Kakvi crvi? Jebeno mrzim crve!“, mogao je da čuje nervozni glas skakača sa ljubičastom krestom, Lenija Dija.

„Ma zajebite crve, o kakvim to letećim čudovištima on priča?!“, neko je histerisao.

„Sinak, mogao si to ranije da nam kažeš!“ Narednik je zvučao ljutito i razočarano.

„Žao mi je. Instrukcije od komande.“

„Zašto nisu mogli da pošalju dronove?“

„Elmag oluje uništavaju svu daljinski vođenu opremu. Naseljenici sa Radžune pokušali su sa istom idejom. Nije uspelo.“

„Da li su ti organizmi opasni po ljude? Šta nas čeka tamo dole? Još bolje pitanje: šta nas čeka u vazduhu?#

#Ne znam. To je upravo moj zadatak, da procenim “ekološku vrednost bioma i stepen interakcije sa ljudskim subjektima”. Zato bi bilo bolje da mi pomognete da siđem dole, na površinu. Onda mogu da uradim svoj posao i svi možemo da se vratimo tamo odakle smo došli. Ja na fakultet a vi... na koju god sledeću smrtonosnu planetu želite da skaćete!“, prestravljeni docent dopusti sebi malo oduška.

„Hej društvo...“, započe Leni Di nesigurno. „Da li vidite isto što i ja? Mislim da nismo sami.“

„kšššš.. prekidaš.. ponovi to... kššš...“

„Kažem, na nebu ima još nečeg...“

Tada je neko prodorno i savršeno patnjivo zavrištao u kom!